

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
TKP
100. YIL TEZLERİ

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
TKP
100. YIL TEZLERİ

TKP'nin 100. yılı, Türkiye İşçi Sınıfına, Türk, Kürt ve tüm Türkiye halklarına, Uluslararası İşçi ve Komünist Hareketine kutlu olsun!

1. Politik tezler

I- Barış, demokrasi, halkların özgürlüğü ve sosyalizm yolunda bir asırlık mücadele

DÜNYADA ve ülkemizde işçi sınıfının ve emekçilerin, tüm insanlığın sömürü ve talandan, savaş ve saldırganlıktan, ulusal baskı ve zulümden kurtuluşu için, barış, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm, halkların özgürlüğü ve dostluğu, enternasyonal birlik ve dayanışması için kapitalizme ve emperyalizme, tekelci burjuvaziye ve gericiğe karşı yılmadan verilen mücadelelerle dolu, bir asır!

Başarılar ve yenilgilerle, acılar ve sevinçlerle, cinayet ve ölümlerle, zindan ve sürgünlerle, likidasyon ve yeniden atılımlarla dolu bir yüzyıl. İşçi sınıfının yüce davası: sömürsüz ve baskısız, savaşız ve zulümsüz, demokratik, özgür, eşitlikçi, barışçıl, dayanışmacı yeni toplum sosyalizmi kurma uğruna dünyada ve Türkiye'de burjuvaziye, tekellere boyun eğmeden mücadele eden komünistlerin kahramanlıklarıyla dolu bir yüzyıl! İşçi sınıfının ve komünistlerin mücadelesi enternasyondur. Kurtuluşları da enternasyondur. Komintern bu mücadelenin sevk ve idare merkeziydi. Partimiz TKP ve Türkiye işçi sınıfı bu mücadelenin bir parçasıydı ve hâlâ parçasıdır.

II- Reel sosyalizm yenildi, ama insanlığın kurtuluş mücadelesi devam ediyor

Bu bir asrın en büyük olayı Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi ve insanlığın 72 yıl sömürsüz, baskısız, gerçek barış, insan hak ve özgürlükleri için savaşan, halkların özgür ve eşit birlikte yaşadığı bir topluma şahit olması ve sosyalizmi tatmasıdır. İnsanlığın kurtuluşu doğru giden umutlarla dolu bu büyük yürüyüşü maalesef 1989'da reel sosyalizmin yıkılması ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla büyük bir yenilgi aldı. Dünya İşçi ve Komünist Hareketi kapitalizmle giriştiğimiz sistem savaşını kaybetti, yenildi ama yok olmadı. İnsanlığın kapitalizmle emperyalist sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesi ve yürüyüşü devam ediyor. Fukuyama gibi emperyalizmin iflah olmaz apolegetlerinin dediği gibi tarihin sonu gelmemiştir. Yaşadığımız dönemde sınıf savaşının gözden düşürülmesine, köhne bir olgu olarak gösterilmesine rağmen, bu kapitalist düzende sömüren ve sömürülen, ezen ve ezilen, burjuva ve proleter sınıfları var olduğu sürece bu savaş da sürecektir. Bu bir toplumsal yasallıktır.

Reel sosyalizmin çöküşünde objektif koşulların getirdiği zorlukların yanı sıra yöneticilerin revizyonist, reformist ve oportünist tutumları, subjektif davranışları, Marksist-Leninist ilkelerden sapmalar büyük rol oynamıştır. Bu yenilgiden çıkarılacak en önemli ders, erken gelen devrimimizi yaşatmak için teorimizin gerektiği gibi geliştirilememiş ve pratiğin gerektiği gibi genelleştirilememiş olmasıdır. Marks'ın proletaryanın iktidarı aldıktan sonra kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci olarak nitelediği proletarya diktatörlüğü sürecinin kısa değil uzun yıllar alacak olan bir süreç olduğu ve bu sürecin zorunluluğunun halka tekrar tekrar anlatılması gerektiği ortaya çıkmıştır. Yaşadığımız daha sosyalizm değildi ama biz sosyalizm dedik, yaşanan kapitalizmden sosyalizme geçiş, proletarya diktatörlüğü süreci idi. Görüldü ki, bu süreç Marks'ın ve Lenin'in öngördüğü gibi kısa değildi. Alt yapıyı da üst yapıyı da değiştirmek çok uzun yıllar almaktadır.

Reel sosyalizmin yenilgisinden etkilenmeyen ilerici, devrimci, demokrat, barışçıl hiçbir güç kalmamıştır. En çok etkilenen ise komünist partileri olmuştur. Bunların bir kısmı isim

değiştirdi, bir kısmı bölündü, parçalandı, bir kısmı kendini feshetti, büyük bir bölümü, küçüldüler ama varlıklarını koruyabildiler. Bazı Troçkist, revizyonist güçler, devletlerin de desteği ile yeni komünist partileri kurdular. Uğradığı likidasyon nedeniyle Avrupa'da varlığını koruyamayan partilerden biri de partimiz TKP oldu. Varlıklarını sürdüren, mutasyona uğrayan, yeniden oluşan bu partiler zaman zaman toplanarak komünist bir hareketin varlığını ortaya koymaya çalışıyorlar. Ama bunlar bir ülkeden birkaç komünist partisinin katıldığı farklı görüşlere ve anlayışlara sahip, çoğu Marksizmi-Leninizmi kabul etmeyen veya tartışan partilerden oluşan bir konglomerat görünümündedir. Nasıl gelişeceğini izlemek gerekmektedir.

Reel sosyalizmin çöküşü, dünya işçi ve komünist hareketinin yanı sıra, ulusal kurtuluş hareketlerini, barış ve demokrasi hareketini de derinden etkiledi. ABD öncülüğünde oluşan düzen sistem karşıtı güçleri ya kendi etkisine alıp etkisizleştirdi ya da kendine bağımlı hale getirdi ya da içten çökertti, ama yok edemedi. Halkların ulusal kurtuluş, özgürlük ve demokrasi savaşımı, işçi sınıfının sömürü ve baskıya karşı mücadelesi asla durdurulamaz. Ama bu savaş bugün çok zor koşullarda verilmektedir. Geçmişte reel sosyalizm, dünya işçi ve komünist hareketiyle birlikte yürütülen bu savaşlar günümüzde hem ulusal hem bölgesel hem de uluslararası alanda otoriterleşen, faşistleşen, saldırganlaşan emperyalist güçlere karşı çok sınırlı bir dayanışmayla yürütülmektedir. Bu savaşlar ulusal ve uluslararası alanda emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden de yararlanarak en geniş demokrasi güçlerinin ittifakı örülerek verilmelidir. Burada küçük de olsa komünist partilerine büyük görevler düşmektedir. Günümüzde kurtuluş savaşlarına örnek olacak bir savaşım Kürt Özgürlük Hareketinin mücadelesidir.

Reel sosyalizmin yenilgisinden, 1989'lardan sonra ideolojik olarak sınıf mücadelesine saldırılmak için toplumsal cinsiyet, etnik ve kültürel farklılıklardan doğan postmodernist çoğulculuk anlayışları, 20. Yüzyılın sınıf ideolojisinin yerine geçirilmeye çalışılarak liberalizme kapı açıldı. Liberallerin çok tuttuğu "sivil toplum", "sol"un ileriye sürdüğü çoğulculuk kavramları, sınıf kavramının yerine dayatılarak, bu savlarla örgütlenerek "tarihin sonu; sınıf mücadelesinin sonu" teorileri örülmeye çalışıldı. Dünyada işçi ve emekçi yığınlar, reel sosyalizmin yenilgisinden sonra kapitalizmle hesaplaşma mücadelelerinde zayıfladılar, güçlerini büyük ölçüde yitirdiler. Bugün dünyada işçi ve emekçi yığınların giderek daha geniş kesimleri, kapitale karşı giriştikleri hak arama ve demokrasi mücadelelerinde yenildikçe, dünyada artan savaş gihlikesi ve her ülkede gelişen otoriter ve faşizan eğilimlerle karşılaştıkça reel sosyalizmi aramaktalar ve Marksizm-Leninizm temelinde örgütlenen ve savaşan komünist partilerin yokluğunu hissetmektedirler. Yeniden Marksizm-Leninizm temelinde bu partiler ve bu partilerin enternasyonal birliği yaratılmadan ülkede ve dünyada tekeli burjuvazi daha istediği gibi at koşturacak, dünyayı ateşe vermeye devam edecektir.

III- Emperyalizm insanlığı bir 3. Dünya Savaşı'na sürüklüyor

Dünya ölçüsünde yeniden üstünlüğü elde eden kapitalist, emperyalist sistem "küreselleşme" adı altında ABD'nin önderliğinde tek boyutlu bir dünya düzeni yaratmaya girişti. Ama bu düzen çelişkisiz değildi, olamazdı da. Kapitalizm kendi içinde sınıflar, dünya ölçüsünde emperyal rakip odaklar arasındaki çıkar çelişkileriyle doludur. Günümüzde bu çelişkilerin en belirgin ve tehlikelisi ABD ile Çin arasında ortaya çıkan çatışmalardır.

Emperyalizm bugün Lenin'in zamanına göre çok farklı olmakla birlikte, sermayenin temel özellikleri yeni biçimlerle yürürlüktedir. Emperyalizm hâlâ tekelleşmedir, tüm yanlarıyla gericilik ve saldırganlıktır. Lenin zamanının tekelleri bugün İMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi örgütleriyle devasa çok uluslu şirketlere dönüştüler. Dünyayı yağmıyorlar. Geçmişin sömürgeleri ,bağımsız' olmakla birlikte, yoksulluk, bağımlılık,

siyasi müdahale ve birikmiş değerlerin ABD ve Avrupa'daki kapitalistlere aktarılmasıyla eşitsizliği sürekli üreten ve destekleyen mekanizmalara tabi kılınmaktadır.

1980'lerde neoliberal saldırılar dünyanın önde gelen emperyalistleri, Reagan'ın ABD'si ve Thatcher'ın İngiltere'siyle birlikte başladı. On yıl sonra Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle kendilerine yeni kapitalist genişleme olasılıkları açıldı ve emperyalizmin savaşa, az gelişmiş ülkeleri sömürmesine engel olan askeri güç dengesi de son buldu. Dünyanın yeniden paylaşımı Körfez Savaşları ile başladı, Arap Baharı ile devam etti, bugün de Suriye'deki savaşa devam ediyor. Kapitalizmin krizi ilerledikçe, emperyalist devletler, nispeten bağımsız olan devletler üzerinde hem stratejik kaynakları hem de pazarı kontrol etmek üzere eski sömürge sahiplerini rol almaları için zorladılar ve Irak'tan sonra savaş açtıkları bu ülkelerin bağımsızlıklarını yok ettiler. ABD emperyalizminin girişimleriyle emperyalist güçlerin yarattığı savaşlar, sadece çok büyük insan felaketine yol açmamış, aynı zamanda ABD'de de felaketlere neden olmuştur. ABD emperyalizmi kanlı bir dizi savaşlar yaratarak, birbirini ardına felaketlere neden olurken, karakteristik bir kibirle, yeni savaş biçimleri ve tehditlerle kendisini ortaya çıkan krizden kurtarmaya çalışmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte ABD'nin stratejisi, emperyalist bir rakibin ABD'nin üstünlüğüne meydan okumasını önlemek üzerineydi. Strateji, neoliberal dünya düzenine öncülük etmektir. Amaç, dünya devletlerini teşvik, baskı ve gerekirse zorbalıkla bu dünya düzenine dâhil etmektir. Değişen yönetimleriyle, askeri müdahaleyle Irak gibi sözde 'haydut' devletlere meydan okumaya başladı. Genel amaç; çıkardığı savaşlarla, aynı veya herhangi bir düzeyde emperyalist bir rakibin ortaya çıkmasını engellemektir.

Ama ABD Çin'in yükselişini engelleyemedi. Çin yükselirken kendi düşüşe geçti. Artık 90'lar ve 2000'lerin başlarında olduğu gibi tek kutuplu bir dünya değil, bugün asimetrik birçok kutuplu bir dünya düzeni ortaya çıkmaya başladı. ABD, hâlâ en büyük ekonomik, askeri ve jeopolitik etkiye sahip olmasına rağmen üretimde dünyada birinciliğini 2011'de Çin'e kaptırdı ve üstünlüğünü kaybetti. Çin yeni sanayileşme süreçlerinde, bilişim teknolojilerinin gelişiminde öne geçti. 'Çin 2025' isimli girişimle ekonominin uzun yürüyüşüyle kapitalist değer zincirlerinden geçmeye de kararlı. Yüksek teknoloji alanında özellikle 5G teknolojisinde lider olan ulusal şirketleri, ABD, Avrupa ve Japonya'nın piyasasına hâkim olan şirketlerle rekabet etmek için desteklemektedir. Çin'in "İpek Yolu" projesi daha şimdiden ABD ve AB'yi "korkutmaya" başlamıştır. ABD imalat sanayiini geri getirmek, Çin'den uzaklaştırmak için hamleler yapıyor ve seleflerinin dikkatini, 'Teröre karşı savaştan', özellikle Çin'e karşı rekabete kaydırıyor. ABD bir an evvel Ortadoğu'dan kurtulup tamamen Çin'e yüklenmek istiyor. Avrupalıları bu konuda zorluyor. Çelişkiler keskinleşiyor. Ama Washington'un, tekrar üstünlüğü elde etme kararı, Çin'in kendisini dünya gücü olarak var etme kararı aynı zamanda çatışmaların açık bir çatışmaya dönüşmesini de engelliyor: her iki güç de mevcut var olan ticari anlaşmalarını korumaya çalışıyor ve her iki güç de birbirini imha edecek nükleer silahlara, askeri güç ve donanımına sahipler. Bütün bu eğilimlere rağmen, önümüzdeki yıllarda rekabet beklentilerinin artacağı açıktır. Çin'e uygulanan bu yeni emperyalist strateji ABD'yi yeni bir soğuk savaşa çekiyor, ama her şey bir anda bir çatışmaya da dönüşebilir.

ABD hâlâ en güçlü emperyal odak olmakla birlikte, artık liderliği tartışılır hale gelmiştir. Burada emperyal Rusya ve AB yerini tam belirlemiş değil. Emperyal bloklar arasındaki çelişkilerin çözümü genellikle paylaşım savaşlarıdır, giderek dünya savaşıdır. Bugün dünya hızla, 3. Dünya Savaşı'na doğru gitmektedir. Avrupa ve Ortadoğu'da, bugün Türkiye'nin de müdahil olduğu bölgede yaşanan savaşlar emperyal paylaşım savaşlarıdır ve olasılıkla 3. Dünya savaşının öncüleri veya başlangıcıdır. Reel sosyalizmin varlığı sayesinde Avrupa 45 sene savaş yaşamamıştır. Bugün emperyalist bloklar arasında çıkacak bir 3. Dünya Savaşını

önleyecek olanlar yine en başta işçi sınıfı ve emekçiler, demokratik güçlerdir, onların devrimci örgütleri ve enternasyonal birlikleridir.

IV- Reel sosyalizm sonrası değişen strateji ve taktik

Reel sosyalizm döneminde işçi ve komünist partilerinin strateji ve taktikleri sistem savaşında sosyalist sistemin yanında yer almak, kendi ülkesinde emperyalist sistemi zayıflatmak, dünya ölçüsünde ise giden nükleer bir savaşı engellemek ve barışı korumak için tekeli burjuvazinin en saldırgan kesimleri dışında burjuva kesimlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin, tüm ilerici ve demokratik, barışsever güçlerin en geniş ittifakını oluşturmaktı. XX. Yüzyılın ikinci yarısından sonra sistem savaşı giderek keskinleşiyordu. Bu nedenle ulusal sorun, kadın, gençlik, çevre sorunları gibi sorunlar sistem savaşı çerçevesinde ona bağlı olarak ele alınıyordu. Çünkü belirleyici olan sistem savaşıydı. Bizler sistem savaşını kaybettik. Artık strateji ve taktiğimizde belirleyici olan sistem savaşı değil, kendi ülkemizdeki sınıf savaşımı, demokrasi ve Kürt halkının özgürlük mücadelesidir, artan savaşa karşı barış, halkların inkâr ve imhasına karşı özgürlük, otokratlığa ve diktatörlüğe karşı demokrasi, doğanın tahribatına karşı ekoloji ve kadına şiddete karşı kadın hakları için mücadelelerdir.

İşçi sınıfının savaşımı yine enternasyondur, demokrasi ve özgürlük, insan hakları, savaşa karşı barış mücadelesi, ulusal sorun, çevre ve iklim sorunu, kadın hakları ve diğer sorunlar aynı zamanda uluslararasıdır. Bu mücadeleler hem kendi ülkesindeki hem de uluslararası alandaki emperyalist güçlere, tekeli burjuvaziye karşı verilen mücadelelerdir. Burada öne çıkan önce kendi ülkesinin emperyalizmine, uluslararası alanda savaşı, gerginliği körükleyen, dünyanın ekoloji dengesini tahrip eden tekeli burjuvaziye karşı mücadele etmektir, bu savaşımı diğer ülkelerdeki ilerici güçlerin savaşımıyla bağlamaktır. Bugün internet, sanal dünya dışında değişik şekillerde canlı buluşmalar yapılmaktadır. Bu buluşmalar genellikle kapitalist sistem içinde kalmakta, kapitalist sistemi, modernleştirme, iyileştirme, insancillaştırma çerçevesini aşamamaktadır. Barış ve ekolojik sorunların köklü çözümü için tutulacak yol ise kapitalizmin tabiatına aykırıdır. Bu arayışları kapitalizme alternatif, devrimci bir zemine oturtmak gerekmektedir. Bu da devrimci komünist partileriyle mümkündür.

Ülkemizde partimizin strateji ve taktiği açısından öne çıkan sorunlar şimdiye kadar çözülmemiş olan sorunlardır. Bunlar başta ulusal sorun, Kürt sorunudur, kadın ve gençlik sorunu, din ve kültür, eğitim ve aydınlanma sorunu, ekoloji sorunu, ülkenin kalkınması ve ekonomik yıkımdan kurtulması, işsizliğin, özellikle genç işsizliğin azaltılması, istihdamın artırılması, yaşam seviyesinin yükseltilmesi sorunlarıdır, faşizan tek adam rejimine karşı mücadeledir. Bunlar önümüzde duran görevler, savaşım alanlarıdır ve Türkiye'de işçi sınıfının savaşı diğer ülkelerin işçi sınıfının savaşımından farklı olan özellikler içerir.

V- Kürt sorunu çözülmeden Türkiye demokratikleşemez, çözmek savaştır, yıkımdır

Avrupa işçi sınıfı ve burjuvazisi ulusal sorunu, komşularıyla sorunları genel olarak çözmüştür. Türkiye'de ise bu sorunlar hâlâ gündemdedir, çözüm beklemektedir. Türkiye'nin ulusal sorunu bir yönüyle Türklerin çok uluslu bir ülkede yaşadıklarını görmeleri ve tarihleriyle yüzleşmeleri sorunudur. Günümüzde ulusal sorun en başta Kürt sorunudur, Kürt halkının kendi kaderini, ayrılma dâhil özgürce belirleme mücadelesidir, yüzyıllardan beri Türk devletinin baskı, zulüm, inkâr ve imha, asimilasyon politikasına karşı isyanıdır, eşitlik, özgürlük, özerklik ve demokratik cumhuriyet istemidir. Türk devletinin görüşüne göre Kürt sorunu yoktur, Türkiye'de yaşayan herkes kökeni farklı da olsa Türk'tür. Eğer Kürt sorunu olarak çıkan bir sorun varsa bunun çözümü de demokratik hak ve özgürlüklerini isteyenlerle savaştır, onların direnişini zorla ezmektir.

Kürt sorunu karşısında Türk devletinin tutumu budur. İşçi sınıfının, ilerici demokratik güçlerin tutumu ise barışçıl ve demokratik çözümdür. Kürt sorunun aynı zamanda Türklerin kendilerini ve Türkiye'yi tanımaları, Türkiye Cumhuriyeti'nin eşitlik, özgürlük, özerklik, demokratik temelde yeniden yapılanması için bir fırsattır. İşçi sınıfının, sınıf mücadelesinin önünde duran sorun demokrasi mücadelesi, bu mücadelenin de merkezindeki sorun Kürtlerin özgürlüğü ve Türkiye'nin devlet ve toplum olarak demokratik temelde yeniden yapılanmasıdır. Yakın hedefte partinin politik gündeminin odağında olan sorun budur. Kürt sorunu çözülmeden Türkiye demokratikleşemez, sınıf savaşımı gelişemez, sosyalizm yolunda ileri adım atılamaz. Türkiye demokratikleşmeden de Kürt sorunu barışçıl çözülemez, sınıf savaşı ilerleyemez. Bu diyalektik çelişkiyi çözmek komünistlerin ve demokratik güçlerin önünde duran görevdir. Partimizin bu nedenle sınıf mücadelesinde Kürt sorununun önemini Türk işçilerine ve emekçi halkına anlatmak, onlarda milliyetçiliği ve şovenizmi kırmak, Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümünü sağlayacak sol, demokratik ve ilerici güçlerin ittifakı için çalışmak, Kürt halkının savaşımıyla dayanışmayı örgütlemek ve Erdoğan'ın tek adam rejimini geriletme ve yenme için geniş bir demokrasi cephesini örme görevini önüne koymaktadır.

Erdoğan Kürt sorununu zorla, savaşla “çözmeye” giderken ilk hedefi kendi faşizan tek adam rejimini, iktidarını sağlamlaştırmak, geleceğini garanti altına almaktır. O Kürtlere karşı açtığı savaşla halkı içine düşürdüğü ekonomik sıkıntılardan çekip almakta, onun dikkatini savaşa ve dış sorunlara çekmektedir. Bu savaşla, körüklediği milliyetçilik ve şovenizmle Türk ve Kürt halkı arasına tamiri zor düşmanlıklar ekmekte, iki halkı birbirinden koparmakta ve ortak yaşamı zehirlemektedir. Bir gün Kürtler “yeter” deyip ayrılma kararı alırlarsa bunun sorumlusu Erdoğan'dır, onun politikasıdır, bu politikayı destekleyen Türkler ve işbirlikçi Kürtlerdir. Bölücü olan demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele eden Kürtler değil bu haklı istemleri zorbalıkla boğmaya çalışan Erdoğan ve destekçileridir.

Başta Erdoğan, ona destek veren egemen güçler yalnız Türkiye'deki Kürtlere değil, diğer ülkelerdeki Kürtlere de yaşam hakkı tanımıyorlar. Kürtler ve Kürdistan bugün yoğunluk olarak Türkiye, Irak, Suriye ve İran arasında 4 parçaya bölünmüştür. Türk devleti bu 4 parçadaki Kürtleri kendi egemenliği için tehdit olarak görmekte ve onlara karşı savaş açmaktadır. Bugün yoğun olarak Irak'ta Kandil dağlarında olan PKK güçlerine ve Suriye'de Rojava'da oluşan özyönetime, YPG ve SDG'ye karşı aktif bir savaş yürütmektedir. Erdoğan bu savaşlarda İŞİD, El-Kaide gibi en cani ve barbar cihadistleri kullanmaktadır. Bunlar Erdoğan'ın kiralık askerleri, lejyonerleridir. O bunları bugün Libya'da da çarpıştırmaktadır. Erdoğan için Kürtlere saldırı demek, komşulara saldırı, Ortadoğu'da yayılma, Yeni Osmanlıcı emperyal hayallerini hayata geçirme, İŞİD ve diğer cihadistlerle işbirliği demektir. Erdoğan ülkede desteğini kaybettiğe daha da saldırganlaşmakta, Doğu Akdeniz ve Ege'de yeni gerginlikler yaratmakta, savaş tamamları çalmaktadır, Türkiye'nin Ortadoğu batağından çıkması, komşularıyla iyi ilişkiler kurabilmesi için Kürtlerle savaşa son vermesi, barış masasına dönmesi gerekmektedir. Aksi takdirde bölgeyi ateşe veren, dünyada yalnızlaşan, izole olan bir Türkiye kaçınılmaz olacaktır.

Kürtlerle ve komşularla savaş aynı zamanda Türkiye için ekonomik bir yıkımdır, halk için enflasyon ve pahalılıktır. Kürtlerle savaşta atılan her bir bomba, uçan her bir SİHA ve İHA, sıkılan her bir kurşunun parası, zamlarla, vergilerle halkın cebinden zorla alınmaktadır. Savaş bir ülkenin insan ve mali kaynaklarını yutar, bitirir. Savaştan bir ülke ekonomisini düzülge çıkaramaz. Kalkınmak isteyen bir Türkiye, istihdam, refah, demokratik bir yaşam isteyen Türk halkının Kürtlerle savaşa karşı çıkması gerekmektedir. Erdoğan artık iktidarda yalnız savaşla kalabilmekte, demokrasiyi, güçler ayrılığını, parlamentoyu savaşla rafa kaldıracılmakta, akademisyenleri, siyasi muhaliflerini yargısız hapsilere tıkcabilmektedir.

VI- Türkiye orta büyüklükte bölgesel emperyalist bir güçtür

TÜRKİYE artık 60'lı, 70'li yıllarda tarif edilen „geri kalmış”, emperyalizme bağımlı, kapitalizmin az gelişmiş olduğu bir ülke değildir. Hâlâ geri kalmış, emperyalist güçlere bağımlı olan yanları vardır. Ama belirleyici olan, ülkenin tüm kaynakları yağma edilerek, çarpık da olsa Türkiye'nin kapitalist gelişme yolunda belli bir mesafe katetmiş olması, tekelci burjuvazinin uluslararası alanda iş yapan bir aşamaya ve finans kapitalin uluslararası finans kapitale entegre olan bir hale gelmiş olmasıdır. Türkiye artık orta büyüklükte bölgesel emperyalist bir güç haline gelmiş ve bölgesel bölüşümden pay almak için savaşı bile göze alabilen bir ülke olmuştur. Ama elbette o hâlâ ABD, AB, Rusya gibi büyük emperyalist güçlerden bağımsız olarak hareket edebilen küresel emperyalist bir güç değildir. Her seferinde onlara danışmak ve onlardan „izin almak” zorundadır. Ama büyük emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkilerinden yararlanarak bölgede kendine göreceli bir hareket sahası açabilmekte, kendi emperyalist hedeflerine doğru gidebilmektedir.

Özellikle AKP, Erdoğan döneminde 2000'li yılların başında uluslararası alanda yatırım alanı arayan “yüzer-gezer” Avrupa dolarının Türkiye'ye yönelmesiyle bu emperyal süreç daha da hızlandı. Erdoğan iktidarını adım adım sağlamlaştırdı. Bu gelen paralar sanayiye değil inşaata yatırıldı. Ülke ekonomisinin hacmi büyüdü, ama Türkiye ekonomik olarak gelişemedi. Gelen dolarlar ülkenin kalkınmasına, sanayi üretimine akmadı. Türkiye'de sanayi hâlâ ara malına ve dışardan gelecek dolara bağımlıdır. Gelen dolar en başta savaşa, silahlanmaya, israf ve talana, yağmaya gittiği için, ekonomik kriz sürekli derinleşmektedir.

Krizden çıkışın yolunu Erdoğan bölgede maceracı politikalara yönelmekle aramaktadır. O, Osmanlı yayılmacılığının izinde giderek bölgede gerilimi artırmakta, ülkeyi yeni yeni savaşlara sürüklemektedir. Böyle bir politika ise Türkiye'nin çöküşü demektir. Erdoğan'ın ülke gerçeğini inkâr eden, baskı, yasak ve zindana dayalı iç politikası da bu savaş politikasının bir parçasıdır. Bu emperyalist, yayılmacı savaş politikalarına karşı çıkmak, kaynakların ülkenin kalkınmasına akmasını sağlamak günümüzde acil bir görevdir.

VII- Savaşa karşı barış için mücadele hâlâ yakıcıdır

Savaş emperyalizmin karakteristik özelliğidir. O savaşı duramaz, emperyalist bloklar arasındaki çelişkilerin ve oluşan yeni güç dengesine göre dünyayı paylaşmanın yolu savaştır. Bunun için silahlanmayı körüklemektedir. Büyüğü, ortası ve küçüğü ile emperyalist ülkeler nükleer silahlar dâhil hızla silahlanmakta, karada, suda ve havada askeri manevralar sıklaştırılmaktadır. ABD ve AB gibi büyük emperyalist güçler Rusya ve Çin sınırına batıdan ve doğudan askeri yığınaklar yapmakta, Ortadoğu'da, Akdeniz'de bölgesel savaşı körüklemektedir. Erdoğan Türkiye'si Ortadoğu'daki bu savaş ve gerilimin ortasında yer almaktadır. Kürtlere, komşulara saldırmakta ve tehdit etmektedir.

Emperyalist güçlerin bu saldırganlığını geriletecek, dünyayı yaşanmaz hale getirecek ve hatta yok edecek düzeyde nükleer silahlarla yürütülecek bir paylaşım savaşını önleyecek, bölgesel savaşı ve gerilimlere son verecek ve silahlanmaya karşı çıkacak güç; yaratılacak güçlü bir barış hareketidir. Şimdiye kadar gerilime ve savaşa karşı diyalogu, ikili ve çoklu görüşmeleri, devletlerarası ilişkilerde maceracılığın değil aklın ve soğukkanlılığın egemen olması hep barış mücadelesi sayesinde olmuştur. Kürtlerle ve komşularıyla savaş halinde olan Türkiye'de güçlü bir barış hareketinin yaratılması, savaşa karşı barış mücadelesinin yükseltilmesi hayati bir sorundur. Barış mücadelesinin merkezinde Erdoğan'ın yayılmacı maceralarını gemlemek, Kürt sorununun demokratik çözümünü sağlamak, Kürtlerle barış masasını yeniden kurmak olmalıdır. Savaş yıkımdır, açlık, yokluk, pahalılıktır, acıdır, ölümdür, demokrasi ve özgürlüklerin yok olmasıdır. Barış yaşamdır, inşadır, halkların ve

insanların dostluğu ve mutluluğudur, ülkenin refah ve kalkınmasıdır, demokrasi ve özgürlüğün serpilip gelişmesidir. Türkiye'de güçlü bir barış hareketi yaratmak önümüzde duran acil görevdir.

VIII- Türkiye: Ekonomik kalkınması zor bir ülkedir

19. Yüzyılda kapitalist gelişmeyi yakalayamayan ülkelerin 20. Ve 21. Yüzyılda emperyalizm koşullarında kalkınması çok zordur. Emperyalizm kendi egemenliği altında sömüreceği ve yağmalayacağı, hükmedeceği bir ülkeyi hiçbir zaman kalkındırmaz. 20. Yüzyılda Sovyetler Birliği ve reel sosyalizmin yaşadığı dönemlerde onların yardımıyla, emperyalist egemenlikten ve sömürgeci kurtulabilen ülkelerin bir kalkınma şansı vardı. Biz de ülkemizde kalkınma stratejisi olarak, ilerici ve demokratik güçlerin işçi sınıfı öncülüğünde iktidarı aldığında Sovyet ve sosyalist ülkeler yardımıyla ülkemizi kısa zamanda kalkındırabileceğimizi ve çağdaş ülkeler arasına katabileceğimizi söylüyorduk. Artık Sovyetler ve sosyalist ülkeler yok. Emperyalizm koşullarında kalkınma ise geri kalmış ve gelişmekte olan, özellikle Türkiye gibi “eşik” atlama sürecinde olan ülkeler için imkânsız denecek kadar zordur. Bunlar bir türlü eşiği atlayamazlar, ekonomileri büyür, şişer, kendileri de bölgesel emperyal konumlara yükselirler, ama ekonomik olarak gelişemezler, kalkınmazlar, emperyalizmin kısıncısından bir türlü kurtulamazlar. Bunların kurtuluşları bir bütün olarak emperyalist sistemin çökmesi, yeni bir dünyanın, sosyalizme açılan özgürlükçü, eşitlikçi, adil, ekolojik, demokratik bir düzenin kurulmasıdır.

Emperyalizmin çöküşünü hızlandırmak kendi ülkesinin emperyalist güçlerine karşı mücadeleyi artırmayı, ülkenin kalkınabileceğini halka somut olarak göstermeyi, yığınları bunun için motive etmeyi gerektirmektedir. Bu da israfçı, talancı, yağmacı, yiyici, savaşçı yönetimin değişmesi ve halkın ülkenin zenginlik kaynaklarına sahip çıkması, yeni bir tasarruf, yatırım, istihdam ve üretim politikası uygulamasıyla mümkündür. Büyük emperyalist ülkeler ise bunu engelleyip ülkeyi İMF ve Dünya Bankası kredilerine bağımlı, halkı yabancı malı tüketmeye alışık hale getirmektedir. Krediler yine gelişmiş ülkelere fazlasıyla geri akmaktadır. Bu şeytan üçgenini kırmak gerekmektedir.

Türkiye bugünkü tek adam diktatörlüğü altında israfı, yağması, talanı, giderleri büyük olan, ürettiğinden fazlasını yiyen, kontrolü olmayan bir ülkedir. Özellikle devlet ve hükümet katında bunların hemen sonlandırılması ve tasarrufa geçilmesi şarttır. Türkiye karıştığı savaşları hemen sonlandırmalı, savaşçı giden paralar tasarrufa ve yatırıma yönlendirilmelidir. Ülkenin yabancı paraya olan ihtiyaçtan ve bağımlılıktan kurtulması gerekmektedir. Yatırımlar için gerekli olan mali kaynağı tasarruflardan karşılamayı planlamalı, yatırımları inşaata değil, üretime, araştırma ve geliştirmeye yapmalıdır. Döviz ihtiyacını borçla değil, üretim fazlasından yapılan ihracattan karşılamalıdır. Tasarruf, yatırım, istihdam, üretim ve kalkınmayı bir bütün gören bir politika geliştirmelidir.

İlerici, devrimci Marksist solun ise “kendi yağımızla kavrulacağımız” kalkınma projesi geliştirmesi gerekmektedir. Bu proje yakın hedefte değilse de orta hedefte yığınları kazandıracak, Türkiye'de değişimi sağlayacak olan projedir.

IX- Ekolojik yeniden üretim sürdürülebilir kalkınmadır

Azami kâr hedefleyen kapitalist üretim doğayı, çevreyi sürekli tahrip etmekte, bitirmektedir. Değişen iklim koşulları, çevre, hava ve su kirliliği bu kapitalist üretimin bir sonucudur. Bu gidişle gelecek kuşaklara yaşanabilecek bir dünya kalmayacaktır. Acilen üretimi sınırlamak, tüketim ve israf toplumuna son vermek, doğanın tahribatını durdurmak ve onun kendini sürekli yenileyebileceği bir üretime geçilmesini savunan bir ekolojik hareket günümüzde büyük önem taşımaktadır. Ekolojik mücadele sınıf ve demokrasi savaşının önemli bir parçasıdır ve ekolojik hareket tüm dünyada büyüyerek gelişmekte, uluslararası tekelere karşı mücadelenin bir parçası haline gelmektedir.

Türkiye'de doğaya en büyük tahribat Erdoğan döneminde yapılmıştır ve hâlâ yapılmaktadır. HES'lerle Karadeniz bölgesi, altın arama adına Kaz Dağları, rant adına İstanbul, Kürt Özgürlük hareketini boğmak için barajlarla en başta Hasankeyf olmak üzere Kürdistan ve ülkenin bir çok bölgeleri mahvedilmektedir. Köylüler ve çiftçiler tarlalarının, ormanlarının ve sularının kirlenmesine ve zehirlenmesine, bölgenin ekolojik dengesinin değişmesine, çevrenin çirkinleşmesine karşı direnişe geçmekte, ülkenin zenginliklerine sahip çıkmaktadırlar. Onların bu direnişini mühendisler, akademisyenler, aydınlar ve sanatçılar desteklemektedir. Özellikle kırsal kesimde tarımla uğraşanlar, köylü ve çiftçiler, inşaat ve para hırsıyla Erdoğan'ın doğaya karşı bu fütursuzca saldırısı ve müdahalesiyle, onun otoriter, demokrasi karşıtı, savaşı yüceltlen politikası arasındaki ilişkiyi kurmaya başlamışlardır. Ekoloji bilinci yükselen, doğaya ve çevreye sahip çıkan kesimler Erdoğan'ın otoriter tek adam rejimine karşı savaşın, demokrasi mücadelesinin çok önemli bir bileşeni haline gelmiştir.

X- Kadın Hareketi: Demokrasi mücadelesinin güçlü bileşeni

Dünyada toplumların yarısını oluşturan kadınlardır. Ama kadınlar sınıflı toplumlar oluştuğundan beri toplumsal yaşamın her alanında erkeklerle eşit değildir. Toplumların gelişmişlik düzeyine göre kadınlar değişik biçimlerde horlanmakta, aşağılanmakta, ezilmekte, tecavüze uğramakta, katledilmekte ve sömürülmektedir. Bir toplumun gelişmişlik düzeyinin ölçüsü o toplumdaki kadın-erkek ilişkilerinin düzeyidir. Kadınlar verdikleri çetin mücadeleler sonunda seçme ve seçilmeden, eşit işe eşit ücret, toplumsal alanda kadınlara kota uygulamasına kadar birçok haklar elde etmişlerdir. Bu mücadelelerde işçi ve emekçi kadınlar başı çekmiştir ve hâlâ çekmektedir. Tüm mücadelelere rağmen kapitalist toplumda toplumsal tam bir eşitliğin sağlanması mümkün değildir. Gerçek kadın-erkek eşitliği ve kadın özgürlüğü ancak sosyalizmde mümkündür. Bu nedenle kadın mücadelesi sınıf ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Türkiye'de kadınların sosyal, toplumsal zaten zor olan konumu AKP iktidarıyla birlikte daha da kötüleşmiştir. Erdoğan kadının yaşamını çocuk doğurma, mutfak ve cami arasına sıkıştırmakta, erkeğe mutlak itaat ve biati getirmekte, dayak dâhil Kuran ve Vahabi İslam kurallarına göre bir yaşam dayatmaktadır. Kadına şiddet, sürekli artan kadın cinayetleri ve tecavüzleri Erdoğan politikasının bir sonucudur. AKP önce kabul ettiği, ama şimdi karşı çıktığı İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasıyla kadını erkek karşısında tamamen haksız ve hukuksuz bir konuma düşürmektedir.

Kadınlar Erdoğan'ın bu politikasına karşı feryat ve isyan etmektedirler. Örgütlenmekte ve bu çağ dışı uygulamaları kabul etmeyeceklerini ilan etmektedirler. Kadınların bu çıkışları direk Erdoğan'ın faşizan tek adam rejimini hedef almakta, Erdoğan'ın demokrasiyi yok etmekle kendilerine öngörülen uygulamalar arasında bağı görmekte ve Erdoğan rejimi değişmeden kadınların durumunda bir değişikliğin olmayacağını, kadınların özgürleşemeyeceğini bilinçlerine çıkarmaktadırlar. Kadın hareketi ve mücadelesi Erdoğan'a karşı verilen demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu hareketin güçlenmesi için demokratik güçlerin kadınların yanında yer alması gerekmektedir.

XI- Yeni bir ittifak politikası zorunludur

Dünya ölçüsünde emperyalist sistem objektif olarak gelişmesinin sınırlarına dayanmıştır. Üretim ilişkilerinin ve üretici güçlerin maddi gelişmişlik düzeyi toplumun kapitalizmden sosyalizme geçişinin maddi ön koşullarını yaratıyor. İnsanlık artan bir ölçüde, sırf azami kâr elde etmeyi hedefleyen, yaşamın güvencesi tabiatı mahveden toplum sisteminden tabiatı koruyan, sosyal ve ekolojik ölçütlere göre üreten bir topluma geçmenin zorunluğunu görmektedir. Bu geçişi sağlayacak güçleri kapitalist toplum her gün üretmekte, ama onların kapitalizmi yıkacak bir güce ve örgütlülüğe gelmesini engellemektedir. Bunun için

gelişmekte olan ülkelerden en gelişmiş kapitalist ülkelere kadar gitgide daha fazla otoriter, faşist yöntem ve yönetimler uygulanmaktadır. Tekelci kapital böylece her gün deklase ettiği, toplumda sosyal ve ekonomik statüsünü kaybeden veya kaybetmekten korkan, bir aşağı sınıfa düşen, işsiz kalmaktan korkan veya kalan insanları ve katmanları devrimin değil kendi kontrolünde karşı devrimin, gerici, faşizan eğilimlerin tabanı yapmaya çalışmaktadır. Bunu önlemek, tüm antitekelci güçleri işçi sınıfıyla birlikte bir cephe toplamak, demokrat, ilerici, devrimci güçlerin birliğini ve Marksçı-Leninci komünist partilerini gerekli kılmaktadır. Tekellere karşı bir cephe oluşturmak için tekellerin yığımları şaşırtmak için uyguladıkları güncel ırkçı, saldırgan politikalarına karşı demokrasiyi savunan ve genişleten eylemlerle, insanları fakirleştiren ve işsizleştiren ekonomik uygulamalara karşı örgütlenen mücadelelerle yığımları kazanmak gerekmektedir.

Türkiye'de tekellere karşı savaşta temel sorun demokrasidir, demokrasinin işler hale getirilmesidir. Bunun için Türk ırkçılığının ve şovenizminin yenilmesi, Kürt sorununu çözülmesi, Türkiye Cumhuriyeti'nin demokrasi temelinde yeniden inşa edilmesi, bu cumhuriyette tüm Türkiye halklarının eşitlik, özgürlük ve barış içinde birlikte yaşamının sağlanması gerekmektedir. Buna ise tek millet, tek devlet, tek vatan, tek dil, tek din, tek bayrak söylemini savunanlar karşı çıkmaktadır. Bunların bu direnişini kırmak ve ülkeye demokrasi yolunu açmak ancak en geniş güçlerin demokratik ittifakını oluşturmakla mümkündür. Günümüzde bu ittifakı baltalamaya çalışan, engelleyen Erdoğan'dır, onun AKP'sinin MHP ile kurduğu faşist rejimdir. Demokratik ittifakın yaratılmasıyla Erdoğan'ın bu faşizan, baskıcı, demokrasi düşmanı tek adam rejimine, insanları yokluğa, sefaletle sürükleyen ekonomi politikasına karşı savaş iç içedir.

Günümüzdeki demokratik ittifakların ayırt edici özelliği Kürt sorunu konusunda alınacak tavırdır. Kürt sorununun, Kürtlere politik bir statüyü ön gören demokratik bir çözümü kabul etmeyen demokratik bir ittifak güdük bir ittifaktır, Türkiye'yi demokratikleştiremez ve Erdoğan'ı iktidardan uzaklaştıramaz. Başta CHP yönetimi olmak üzere muhalefet partileri demokratik ittifakı Erdoğan'ı yenip parlamenter sisteme geçmekle, Kürt sorununu parlamento tartışmalarına hapsedmekle sınırlandırmaktadırlar. Bu Kürtleri Erdoğan'ın bir zamanlar yaptığı gibi oyalamak ve Kürt sorununu ipe sermektir. Buna karşı başta HDP olmak üzere devrimci ve demokratik güçlerin Türk emekçi yığınlarına, halkın tüm kesimlerine Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümünün önemini anlatması büyük önem taşıyor, Yığınlardan gelecek etkinliklerle zamanla politik güç dengesi Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin gerçek demokrasiye kavuşması yönünde değiştirilebilir. Demokratik ittifakla Erdoğan'ın faşizan tek adam rejimine karşı mücadele iç içedir.

XII- Demokrasiye açılan yol Erdoğan'a karşı birleşmeden geçeri

Günümüz Türkiye'sinde demokrasinin önünde en büyük engel Erdoğan'ın otoriter, faşist tek adam rejimidir. Baskı ve terörle güçlü gözükken bu rejim aynı zamanda en zayıf anlarından birini yaşamaktadır. Bugün Erdoğan'ın bu rejime karşı en geniş güçleri toplama ve birleştirme olanağı bulunmaktadır, çünkü Erdoğan uyguladığı faşizan tek adam politikasıyla halkın en geniş kesimlerini karşısına aldı. O, ülkede demokrasiyi rafa kaldırdı, toplumun her kesiminde baskı ve terör uyguluyor. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi denen „ucube” sistemle güçler ayrılığı ortadan kaldırıldı. Parlamento işlevsiz hale getirildi, hükümet, bakanlıklar Erdoğan'ın sekreteryasına dönüştürüldü, yargı tarafsızlığı ve bağımsızlığı yok edildi, Erdoğan'ın direktifleri karar ve hüküm olarak uygulanmaktadır. Bekçi, polis, bürokrasi, ordu tamamen onun emrinde, baskı ve savaş sisteminin uygulayıcıları oldu. Zaten durma noktasına gelmekte olan ekonomi korona pandemisiyle çöküşe geçti. Ortadoğu'da özellikle Kürtlere karşı savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Erdoğan'ın bu politikasına karşı emekçi yığınlarda, tüm muhalif güçlerde tepkiler yükselmektedir, onlar zaman zaman harekete geçmektedirler:

İşçi ve emekçi yığınlar korona pandemisinin yarattığı ekonomik yıkıma, işsizliğe, işsizlik fonu ve kıdem tazminatlarının talanına, yokluğa, pahalılığa, zam ve vergilere, enflasyona, açlığa karşı seslerini yükseltmekte, yer yer direnmektedirler,

Köylü ve kırsal kesim dağların ve suların, tarlaların ve arazilerin ekolojik tahribatına karşı savaşmakta, şehirlerde halk çevre kirliliğine, iklim değişikliğine karşı direnmektedir

Kadınlar erkek egemenliğine, kadın cinayetlerine, kadına karşı şiddete, AKP'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çıkıp kadını tekrar erkek karşısında hukuksuz ve savunmasız hale getirmek istemesine karşı aktif bir mücadele yürütmektedirler, kadının toplumsal dönüşümde gücünü ortaya koymakta, anneler tutuklulukta kaybolan çocuklarının akıbetini sormaktadırlar,

Gençler, özellikle Z kuşağı denen genç nesil baskıya, eğitimdeki kalitesizliğe, işsizliğe, sosyal medyaya getirilen kısıtlamalara karşı özgürce kendini ifade etmeyi savunmakta, güvenli bir gelecek için mücadele etmekte, dindar ve kindar bir gençlik anlayışına karşı çıkmaktadırlar.

Avukatlar barolarının bölünmesine karşı aktif bir savaş yürütüyorlar, başta Odalar olmak üzere diğer meslek kuruluşları, kendi örgütlerinin bağımsızlığını savunuyorlar.

Muhalefet partileri Cumhurbaşkanlığı Sisteminden tekrar parlamenter sisteme geçmek, güçler ayrılığını yeniden ikame etmek, burjuva demokrasisini ve özgürlüklerini uygulamak için Erdoğan'ın tek adam rejimine karşı seslerini yükseltmektedirler ve erken seçim talep etmektedirler.

Aydınlar ve akademisyenler, “aksaçlılar” basın ve fikir özgürlüğü için, kimsenin fikir ve görüşlerinden, demokratik eylemlerinden ve ülkesi için yüklendiği demokratik sorumluluktan dolayı hapse girmediği, sürgüne gitmediği, demokratik ve özgür, laik ve modern bir Türkiye, Anadolu'nun Hanefi ve Alevi, akıl ve aydınlanmacı kültürünün korunması için, Vahabi biat ve itaat kültürüne karşı seslerini yükseltmektedirler,

Kürtler barışçıl ve barışçıl olmayan yollardan baskıya, inkâr ve imhaya, asimilasyona karşı mücadelelerini yürütmekte, Türkiye Cumhuriyeti'nin eşitlik, özgürlük, özerklik, demokratik temelde ortak bir yaşam için yeniden yapılanmasını istemektedirler.

HDP Erdoğan'ın başta Kürtlere karşı Ortadoğu'da yürüttüğü savaşın durdurulması ve Türkiye'de gerçek bir demokratikleşme yolunu açacak olan Kürt sorununun demokratik çözümü için, Erdoğan'ın faşizan tek adam rejimine karşı direnen güçleri geniş demokratik bir ittifakta toparlamak için mücadele etmektedir. HDP'nin Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin, devrimci ve demokratik güçlerinin, aydınların, kadınların, gençlerin ve çevrecilerin ortak mücadele örgütü yapıldığı ölçüde Erdoğan'ın faşizan tek adam rejimine karşı savaşta başarıya ulaşabilecektir.

Bu mücadeleler içinde Erdoğan yenildikçe yığınlar demokratik bir Türkiye'nin yaratılmasının, Türkler, Kürtler ve diğer Türkiye halklarının ortak demokrasi mücadelesinin önemini daha çok anlayacaklardır. Demokratik ittifaka doğru yol alacaklardır. Son İstanbul yerel seçimleri buna iyi bir örnek olmuştur. Şimdi görev Erdoğan'a karşı olan tüm güçleri birleştirmek ve Erdoğan'ı yenmek, halkı baskı, terör ve şiddetten kurtarmak, korkan değil, düşünen, tartışan ve konuşan bir Türkiye yaratmak, demokrasiye giden yolun önünü açmaktır.

**100 YAŞINDA!
YENİ ATILIMLA
YAŞIYOR... SAVAŞIYOR!...**

1920

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!